

Rolnummer 4931
Arrest nr. 62/2011 van 5 mei 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 70ter van de bij koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Brugge.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en P. Nihoul, en, overeenkomstig artikel 60bis van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter M. Melchior, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnis van 28 april 2010 in zake Steven Rosseel tegen Chantal Vandekerckhove en de vzw « ADMB Kinderbijslagfonds », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 11 mei 2010, heeft de Arbeidsrechtbank te Brugge de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Schendt artikel 70ter van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders van 19 december 1939 (Kinderbijslagwet Werknemers) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat, in het licht van het wettig doel van de kwestieuze bepaling, eenzelfde categorie van personen - m.n. ouders van een bij een particulier geplaatst kind die aan de [toekenningsvoorwaarden] voldoen (d.w.z. regelmatig contact hebben met hun geplaatst kind) - verschillend worden behandeld met betrekking tot het recht op een aanvullende forfaitaire bijslag, naargelang hun statuut van ‘ bijslagtrekkende onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) van het kind ’ »;

2. « Schendt artikel 70ter van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders van 19 december 1939 (Kinderbijslagwet Werknemers) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat een ouder - die geen bijslagtrekkende was onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) van het bij een particulier geplaatst kind, doch wel aan de toekenningsvoorwaarden voldoet (d.w.z. regelmatig contact heeft met het geplaatst kind) - in de wettelijke onmogelijkheid is de arbeidsrechtbank te vragen hem/haar als bijslagtrekkende van de aanvullende forfaitaire bijslag *ex* artikel 70ter Kinderbijslagwet Werknemers aan te duiden in het belang van het kind, inzonderheid wanneer de andere ouder - die onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) als bijslagtrekkende kinderbijslag voor het kind ontving - naderhand niet langer aan de toekenningsvoorwaarden voldoet ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Steven Rosseel, die keuze van woonplaats doet te 8210 Loppem, Rijselsestraat 3;
- de Ministerraad.

Steven Rosseel heeft ook een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 1 december 2010 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. M. Decloedt, advocaat bij de balie te Brugge, voor Steven Rosseel;
  - . Mr. L. Delmotte *loco* Mr. J. Vanden Eynde en Mr. B. Van Hyfte, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en J. Spreutels verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De rechtspleging en de feiten van het bodemgeshil*

Steven Rosseel en Chantal Vandekerckhove waren gehuwd en uit hun huwelijk zijn twee kinderen geboren. Bij beschikkingen van de Jeugdrechtbank te Brugge van 1 december 1994 werden beide kinderen toevertrouwd aan een pleeggezin, onder toezicht van de sociale dienst van de Vlaamse Gemeenschap. Met toepassing van artikel 69, § 1, van de bij het koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders was Chantal Vandekerckhove de bijslagtrekkende die de kinderbijslag ontving uit hoofde van de twee kinderen onmiddellijk vóór de plaatsingsmaatregelen. De forfaitaire bijslag, verschuldigd conform artikel 70ter van de voormelde wetten, werd derhalve aan haar uitbetaald.

Op 7 april 1997 werd door de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge de echtscheiding door onderlinge toestemming uitgesproken.

Met ingang van 31 juli 2004 wordt de forfaitaire kinderbijslag niet meer uitbetaald aan Chantal Vandekerckhove omdat zij met haar kinderen geen regelmatige contacten meer zou onderhouden en zij geen blijk meer zou geven van belangstelling voor haar kinderen.

Steven Rosseel daarentegen beweert dat hij wel nog regelmatig contact heeft met zijn kinderen en vordert de betaling van de forfaitaire bijslag voor de Arbeidsrechtbank te Brugge.

De verwijzende rechter stelt vast dat artikel 70ter van de voormelde wet niet toelaat aan Steven Rosseel de aanvullende forfaitaire bijslag toe te kennen, omdat hij niet de bijslagtrekkende was onmiddellijk vóór de plaatsingsmaatregelen. Bovendien komt het, volgens de verwijzende rechter, bevreemdend voor dat, gelet op het wettige doel van artikel 70ter, het recht op een aanvullende forfaitaire bijslag enkel wordt toegekend aan de bijslagtrekkende die onmiddellijk vóór de plaatsingsmaatregel kinderbijslag voor het kind ontving, zonder dat de andere ouder, die geen bijslagtrekkende was maar wel aan de toekenningvoorwaarden voldoet, recht heeft op die aanvullende forfaitaire bijslag.

Dienvolgens stelt de verwijzende rechter de bovenvermelde prejudiciële vragen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De eisende partij voor de verwijzende rechter voert aan dat op het ogenblik van de plaatsing van de kinderen de partijen nog gehuwd waren en dat overeenkomstig artikel 69, § 1, van de bij het koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, de kinderbijslag werd uitbetaald aan de moeder, die voorrang kreeg op de vader. Volgens het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 87/99, was dit geen discriminatie omdat de wetgever het mogelijk had gemaakt dat de vader de uitbetaling kon ontvangen bij gerechtelijke beslissing overeenkomstig artikel 69, § 1, van de voormelde wetten.

Artikel 69, § 1, van de voormelde wetten is van toepassing op de kinderbijslag, maar, volgens de verwijzende rechter, niet op de forfaitaire bijdrage van artikel 70ter. Aldus ontstaat er, volgens de eisende partij voor de verwijzende rechter, een discriminatie omdat er geen afwijking mogelijk is in het belang van het kind als de moeder, overeenkomstig artikel 69, § 1, de bijslagtrekkende is die onmiddellijk vóór de plaatsingsmaatregelen

de kinderbijslag voor dat kind ontving, terwijl beide ouders nog samenwoonden en beiden gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenden op het ogenblik van de plaatsing en zij aldus in gelijke mate recht hadden op de kinderbijslag en naderhand de forfaitaire bijslag.

A.2.1. Allereerst situeert de Ministerraad de feiten in het bodemgeschil, alsook de wettelijke bepaling die het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vragen. De Ministerraad zet tevens uiteen dat artikel 70ter van de op 19 december 1939 gecoördineerde wetten is uitgevoerd door het koninklijk besluit van 11 juni 2003 tot vaststelling van het bedrag en de toekenningsmodaliteiten van de forfaitaire bijslag bedoeld in artikel 70ter van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders.

A.2.2. De Ministerraad wijst erop dat het verwijzingsvonnis uitgaat van een verkeerd uitgangspunt. De vaststelling dat de eiser voor de verwijzende rechter, in zoverre hij regelmatig contact heeft met zijn kinderen, voldoet aan de toekenningsvoorwaarden om de forfaitaire bijslag van artikel 70ter van de voormelde wet te kunnen genieten, is niet correct. Immers, de eerste voorwaarde voor de toekenning van die bijslag is dat de betrokkene op het ogenblik van de plaatsing van de kinderen de bijslagtrekkende van de gewone kinderbijslag moet zijn.

Het was de bedoeling van de wetgever middels invoeging van artikel 70ter van de voormelde wet aan het gezin van oorsprong van de geplaatste kinderen een forfaitaire bijslag toe te kennen, om daardoor een eventuele re-integratie van de kinderen in dat gezin te vergemakkelijken. Derhalve wordt bij het toekennen van die forfaitaire bijslag gekeken naar de familiale situatie en wordt die uitbetaald aan diegene die binnen het gezin de bijslagtrekkende was. Indien de eiser voor de verwijzende rechter de hoedanigheid van bijslagtrekkende had gehad, dan had hij voldaan aan de toekenningsvoorwaarden.

A.2.3. Daarnaast merkt de Ministerraad op dat de wetgever over een ruime beoordelingsmarge beschikt inzake kinderbijslag, hetgeen bevestigd is door het Hof (zie de arresten nrs. 56/97 en 106/2001). De forfaitaire bijslag mag daarenboven niet worden verward met de gewone kinderbijslag, zodat de rechtspraak van het Hof met betrekking tot de gewone kinderbijslag niet zomaar naar analogie kan worden toegepast op de forfaitaire bijslag.

A.2.4. Volgens de Ministerraad heeft de wetgever, door te beslissen dat de laatste bijslagtrekkende eveneens degene zal zijn die de forfaitaire bijslag zou ontvangen, een redelijke, objectieve en verantwoorde beslissing genomen, ervan uitgaande dat die forfaitaire bijslag ten goede komt aan het gezin van oorsprong en de uitbetaling ervan het contact met de geplaatste kinderen en hun terugkeer zal vergemakkelijken.

Er kan van de wetgever niet worden gevraagd om te anticiperen op alle eventuele opeenvolgende wijzigingen zoals echtscheidingen, herenigingen, enz., die zouden kunnen plaatsvinden in het oorspronkelijke gezin. Bovendien kan, bij wijziging van de familiale situatie zoals bij echtscheiding, rekening worden gehouden met het al dan niet ontvangen van die specifieke forfaitaire bijslag door de ene of de andere, om bijvoorbeeld het bedrag van eventuele onderhoudsgelden te bepalen. Die problematiek wordt echter niet door de voormelde wet geregeld, maar valt onder de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken.

A.2.5. Aangaande de tweede prejudiciële vraag voert de Ministerraad opnieuw aan dat het verwijzingsvonnis vertrekt van een verkeerd uitgangspunt. De eiser voor de verwijzende rechter voldoet niet aan de eerste toekenningsvoorwaarde voor de aanvullende forfaitaire bijslag aangezien hij niet de bijslagtrekkende was onmiddellijk vóór de plaatsingsmaatregel.

Derhalve is het volgens de Ministerraad redelijk verantwoord die forfaitaire bijslag toe te kennen aan de laatste bijslagtrekkende van de gewone kinderbijslag, zonder dat aan de andere ouder de mogelijkheid wordt geboden om aan de arbeidsrechtbank te vragen in zijn plaats als bijslagtrekkende van de forfaitaire bijslag te worden aangewezen.

A.3. In zijn memorie van antwoord merkt de eiser voor de verwijzende rechter op dat de Ministerraad ten onrechte argumenteert dat hij niet zou voldoen aan de toekenningsvoorwaarden. Het betreft namelijk de ongelijkheid in de wet, aangezien er dienaangaande een onverantwoord onderscheid ontstaat tussen de vader en moeder van een kind dat onderhevig is aan een pleegplaatsing.

Bovendien kan het criterium « laatste bijslagtrekkende » bezwaarlijk als een objectief en redelijk criterium worden beschouwd, aangezien het mogelijk is om via een procedure voor de arbeidsrechtbank de aanpassing te verkrijgen van de laatste bijslagtrekkende.

- B -

B.1.1. Artikel 70ter van de bij koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders bepaalt :

« Wanneer een kind bij een particulier geplaatst is door bemiddeling of ten laste van een openbare overheid, is aan de bijslagtrekkende die onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) kinderbijslag voor dat kind ontving, een forfaitaire bijslag verschuldigd, waarvan het bedrag en de toekenningsvoorwaarden door de Koning worden vastgelegd bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Het recht op de forfaitaire bijslag ontstaat of verdwijnt de eerste dag van de maand die volgt op de mededeling aan de bevoegde kinderbijslaginstelling van de beslissing genomen door de overheid die wordt aangewezen door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, waaruit blijkt of de toekenningsvoorwaarden bedoeld in het eerste lid al dan niet vervuld zijn ».

B.1.2. Voormeld artikel 70ter is uitgevoerd in het koninklijk besluit van 11 juni 2003 tot vaststelling van het bedrag en de toekenningsmodaliteiten van de forfaitaire bijslag bedoeld in artikel 70ter van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders (*Belgisch Staatsblad*, 24 juni 2003).

B.2. De verwijzende rechter wenst van het Hof te vernemen of voormeld artikel 70ter de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, doordat de forfaitaire bijslag enkel toekomt aan de persoon die de hoedanigheid heeft van « bijslagtrekkende onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) van het kind » (eerste prejudiciële vraag) en doordat het wettelijk onmogelijk is voor de ouder die niet de bijslagtrekkende was onmiddellijk vóór de plaatsingsmaatregel(en) van het kind, nadien de arbeidsrechtbank te vragen hem of haar als bijslagtrekkende van de aanvullende forfaitaire bijslag aan te wijzen « inzonderheid wanneer de andere ouder [...] niet langer aan de toekenningsvoorwaarden voldoet » (tweede prejudiciële vraag).

B.3. Overeenkomstig artikel 70ter van de voormelde wetten wordt een forfaitaire bijslag toegekend aan de bijslagtrekkende die onmiddellijk vóór de plaatsingsmaatregel(en) kinderbijslag voor het geplaatste kind ontving. De bijslagtrekkende is de persoon aan wie de kinderbijslag wordt uitbetaald, in principe omdat die instaat voor de opvoeding van het kind.

Om te bepalen wie van de ouders als bijslagtrekkende wordt aangemerkt, dient rekening te worden gehouden met artikel 69, § 1, van de voormelde wetten, volgens welke, wanneer de ouders samenleven, de kinderbijslag in principe aan de moeder wordt uitgekeerd.

B.4. In de parlementaire voorbereiding wordt het doel van de forfaitaire bijslag aangegeven, die is ingevoerd door artikel 101 van de programmawet I van 24 december 2002 :

« Deze bepaling creëert de mogelijkheid om, onder bepaalde voorwaarden, een nieuw voordeel toe te kennen voor gezinnen waarvan het kind geplaatst is bij een particulier. Tot nu toe kreeg enkel die particulier de kinderbijslag. Voortaan zal ook het oorspronkelijke gezin van het geplaatste kind een forfaitaire kinderbijslag ontvangen, die het in staat moet stellen, ondanks de plaatsing, zorg te blijven dragen voor het kind, ten einde op termijn de reïntegratie van het kind in de familiale kring te vergemakkelijken » (*Parl. St.*, Kamer, 2002-2003, DOC 50-2124/001, p. 81).

Voormelde maatregel werd door de wetgever aangemerkt als « een belangrijke maatregel in het kader van de armoedebestrijding » (*Parl. St.*, Kamer, 2002-2003, DOC 50-2124/025, p. 11). Bovendien werd voormelde bepaling gevraagd door « tal van verenigingen voor armoedebestrijding die wensen dat de vaak arme gezinnen waaruit de geplaatste kinderen komen zich met hen kunnen blijven bezig houden » (*Parl. St.*, Kamer, 2002-2003, DOC 50-2124/025, p. 82).

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft

B.5. De ouders van een bij een particulier geplaatst kind zijn vergelijkbaar, doordat beiden deel uitmaken van het oorspronkelijke gezin, waarnaar op termijn het kind zou moeten kunnen terugkeren. Evenwel heeft het oorspronkelijke gezin, overeenkomstig de artikelen 69 en 70 van de voormelde wetten, geen recht meer op de gewone kinderbijslag daar de geplaatste kinderen geen deel meer uitmaken van het gezin.

B.6. Het verschil in behandeling dat voortvloeit uit artikel 70ter van de voormelde wetten, berust op de omstandigheid of de ouder, bij de plaatsing van zijn kind bij een particulier, al dan niet de bijslagtrekkende was van de gewone kinderbijslag.

B.7.1. De bedoeling van de wetgever is het oorspronkelijke gezin de kans te geven te blijven zorgen voor hun geplaatst kind, teneinde op termijn re-integratie mogelijk te maken. Door de oorspronkelijke bijslagtrekkende, te weten de persoon die instaat voor de opvoeding van het rechtgevende kind, aan te wijzen als bijslagtrekkende van de forfaitaire bijslag, heeft de wetgever een redelijk verantwoorde maatregel genomen.

Alhoewel de bijslagtrekkende niet meer instaat voor de opvoeding van het rechtgevende kind, kan worden aangenomen dat bij re-integratie van het geplaatste kind, de oorspronkelijke bijslagtrekkende opnieuw zal instaan voor de opvoeding van het kind.

B.7.2. Bovendien wordt de forfaitaire bijslag beschouwd als een aanvulling op de kinderbijslag, verschuldigd voor het geplaatste kind, zodat de wettelijke regels inzake de rechthebbende, de rechtgevende en de bijslagtrekkende in de bij koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders naar analogie van toepassing zijn. Dit blijkt eveneens uit artikel 3 van het koninklijk besluit van 11 juni 2003 tot vaststelling van het bedrag en de toekenningsmodaliteiten van de forfaitaire bijslag bedoeld in artikel 70ter van de op 19 december 1939 gecoördineerde wetten, dat bepaalt :

« De kennisgeving van de plaatsing aan de bevoegde kinderbijslaginstelling door de administratieve of gerechtelijke overheid die tussenbeide is gekomen bij de plaatsing van het kind, staat gelijk met de vaststelling dat de natuurlijke persoon die de kinderbijslag ontving onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) getroffen met betrekking tot het kind, voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van de forfaitaire bijslag ».

B.7.3. Tevens is de bijslagtrekkende van de gewone kinderbijslag niet noodzakelijk de moeder. De wetgever heeft immers in artikel 69 in afwijkende regelingen voorzien, waarbij de vader die de kinderen opvoedt maar de kinderbijslag niet ontvangt, over diverse mogelijkheden beschikt om toch aanspraak te kunnen maken op de verschuldigde kinderbijslag. Derhalve wordt aan iedere ouder die ook effectief de rechtgevende kinderen opvoedt, de mogelijkheid geboden om als laatste bijslagtrekkende te worden aangezien in het kader van de forfaitaire bijslag.

B.7.4. De beslissing van de wetgever om de forfaitaire bijslag uit te betalen aan de laatste bijslagtrekkende van de gewone kinderbijslag hangt nauw samen met het wettelijke systeem van kinderbijslag. Bovendien vermocht de wetgever ervan uit te gaan dat die bijslag in de regel ten goede zou komen aan het ganse gezin.

B.8. De eerste prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft

B.9. Uit de motieven van zijn beslissing blijkt dat de verwijzende rechter de ouder die geen forfaitaire bijslag krijgt, vergelijkt met de ouder die geen gewone kinderbijslag ontvangt, waarbij de ouder die geen gewone kinderbijslag ontvangt op grond van artikel 69, § 1, van de voormelde gecoördineerde wetten de mogelijkheid heeft aan de arbeidsrechtbank te vragen hem als bijslagtrekkende aan te wijzen.

B.10. Artikel 69, § 1, vijfde lid, van de voormelde gecoördineerde wetten bepaalt :

« Als een van de ouders de opportuniteit betwist van de betaling van de kinderbijslag op grond van de bepalingen van het derde en het vierde lid, kan hij de arbeidsrechtbank vragen hemzelf als bijslagtrekkende aan te wijzen, in het belang van het kind. Die aanwijzing heeft uitwerking de eerste dag van de maand na de maand waarin de beslissing van de rechtbank betekend is aan de bevoegde kinderbijslaginstelling ».

B.11. De mogelijkheid om een vordering voor de arbeidsrechtbank in te dienen om als bijslagtrekkende van de gewone kinderbijslag te worden aangewezen, heeft tot doel de niet-bijslagtrekkende ouder toe te laten de wettelijke hoedanigheid van bijslagtrekkende te verwerven.

Die mogelijkheid bestaat thans niet voor de niet-bijslagtrekkende van de forfaitaire bijslag van een geplaatst kind; derhalve bestaat er geen wettelijke mogelijkheid om als bijslagtrekkende van de kinderbijslag te worden aangemerkt wanneer het kind reeds geplaatst is, zodat niet aan de initiële toekenningvoorwaarde voor de forfaitaire bijslag kan worden voldaan.

B.12. Rekening houdend met het doel van artikel 70ter van de voormelde wetten, te weten aan de ouders van een geplaatst kind de mogelijkheid te geven om, ondanks de plaatsing, zorg te blijven dragen voor het kind, teneinde op termijn de re-integratie van het kind in familiale kring te vergemakkelijken, is het niet redelijk verantwoord aan de ouder die aan de bijkomende toekenningsvoorwaarden van het koninklijk besluit van 11 juni 2003 voldoet, niet de mogelijkheid te geven om als bijslagtrekkende van de kinderbijslag te worden aangemerkt, om zodoende de forfaitaire bijslag te kunnen ontvangen, wanneer de forfaitaire bijslag aan de initiële bijslagtrekkende werd ontnomen.

Wanneer overeenkomstig artikel 4 van het voormelde koninklijk besluit de bevoegde kinderbijslaginstelling beslist over de intrekking van de forfaitaire bijslag, omdat de bijslagtrekkende geen regelmatig contact meer onderhoudt met het kind of geen blijk meer geeft van belangstelling voor het kind, kan daaruit immers niet *ipso facto* worden afgeleid dat de niet-bijslagtrekkende geen regelmatig contact meer onderhoudt met het kind of geen blijk meer geeft van belangstelling voor het kind.

Derhalve dient aan de niet-bijslagtrekkende de mogelijkheid worden geboden om een rechtstreekse vordering in te dienen bij de arbeidsrechtbank teneinde de wettelijke hoedanigheid van bijslagtrekkende van de kinderbijslag te verwerven om zo de forfaitaire bijslag te ontvangen.

B.13. De in het geding zijnde bepaling is derhalve onbestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij het de niet-bijslagtrekkende van de forfaitaire bijslag niet mogelijk maakt om bij de arbeidsrechtbank een vordering in te stellen tot het verkrijgen van de forfaitaire bijslag.

Aangezien de vastgestelde lacune zich bevindt in de aan het Hof voorgelegde tekst, staat het aan de verwijzende rechter een einde te maken aan de door het Hof vastgestelde ongrondwettigheid, aangezien die vaststelling wordt uitgedrukt in voldoende duidelijke en volledige bewoordingen om toe te laten dat de in het geding zijnde bepaling wordt toegepast met inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.14. De tweede prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 70ter van de bij koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het de niet-bijslagtrekkende van de forfaitaire bijslag niet mogelijk maakt om bij de arbeidsrechtbank een vordering in te stellen tot het verkrijgen van die bijslag.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 5 mei 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt